

Virsraksts: Par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 167.panta piemērošanu, kas paredz atbildību par sīko huligānismu.

Tēze: Gan Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 167.panta formulējums, gan tā atrašanās kodeksa 13.nodaļā liecina, ka sīkā huligānisma kā administratīvā pārkāpuma objekts ir sabiedriskais miers un kārtība, bet objektīvā puse – darbības, kas vērstas uz sabiedriskā miera un kārtības traucēšanu. Gadījumā, ja netiek konstatēta kāda no minētajām administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmēm, nav pamata personu saukt pie administratīvās atbildības.

Tēze: Vērtējot sīkā huligānisma sastāva pazīmes, ir izmantojama Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta judikatūra, kas saistīta ar personu saukšanu pie kriminālatbildības par huligānismu pēc Krimināllikuma 231.panta. Arī huligānisms kā noziedzīgs nodarījums apdraud sabiedrisko kārtību un mieru, tikai atšķirībā no sīkā huligānisma minētais apdraudējums izpaužas rupjā veidā.

Tēze: Vēršanās pret sabiedrības locekli sabiedriskā vietā citu personu klātbūtnē pati par sevi neliecina par sabiedriskā miera un kārtības traucēšanu.

Tēze: Ilgstošas un naidīgas attiecības starp cietušo un personu, kas saucama pie administratīvās atbildības, liecina, ka minētās personas darbības pret cietušo nav vērstas uz sabiedriskā miera un kārtības traucēšanu.

Tēze: Sabiedriskais miers un kārtība nav ticis traucēts, ja notikumu redzējuši tikai notikuma dalībnieki.

**Latvijas Republikas Augstākās tiesas
Senāta Administratīvo lietu departamenta
2006.gada 23. oktobra
SPRIEDUMS
Lietā Nr. SKA – 501**

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētāja senatore D.Mita

senatore V.Krūmiņa un senators N.Salienieks

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu par *S.S.* saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 167.panta sakarā ar *E.V.M.* likumiskā pārstāvja *V.M.* kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2006.gada 30.jūnija spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts policijas Ventspils pilsētas un rajona policijas pārvaldes inspektors 2005.gada 3.jūnijā sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu par to, ka *S.S.* 2005.gada 4.maijā ap pulksten 19.00 uz ielas pie bērnu dārza [...] iesita *E.V.M.*, nenodarot miesas bojājumus, bet nodarot fiziskas sāpes. Tādējādi administratīvā pārkāpuma protokolā konstatēts, ka *S.S.* izdarījusi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 167.panta pārkāpumu, kurā paredzēta atbildība par sīko huligānismu.

[2] Ventspils tiesas tiesnese ar 2005.gada 4.augusta lēmumu sodīja *S.S.* par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 167.pantā paredzēto pārkāpumu ar naudas sodu 35 latu apmērā.

[3] Izskatot *S.S.* apelācijas sūdzību, Administratīvā apgabaltiesa ar 2006.gada 30.jūnija spriedumu atcēla Ventspils tiesas tiesneses 2005.gada 4.augusta lēmumu un izbeidza lietu. Spriedums pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[3.1] No nepilngadīgo *E.V.M.*, *R.M.P.* un *U.S.* paskaidrojumiem policijai un liecībām Ventspils tiesā konstatējams, ka 2005.gada 4.maijā *S.S.* dēls *A.L.* (dzimis 1998.gadā) un *E.V.M.* (dzimis 1994.gadā) kopā ar draugu *R.M.P.* (dzimis 1996.gadā) atradās pagalmā, kur *A.L.* braukāja ar velosipēdu, savukārt *E.V.M.* un *R.M.P.* ar skrituļdēli. Pēc *E.V.M.* un *R.M.P.* teiktā *A.L.* viņiem traucēja. *E.V.M.* palaida skrituļdēli brīvgrīdā *A.L.* virzienā, kā rezultātā *A.L.* nokrita no velosipēda. *A.L.* devās uz mājām, bet *E.V.M.* ar draugiem *R.M.P.* un *U.S.* devās uz citu pagalmu. Pēc kāda laika viņi ieraudzīja, ka nāk *A.L.* māte un aizskrēja prom. Pie bērnu dārza [...] *S.S.* no aizmugures saķēra aiz rokas *E.V.M.*. *E.V.M.* paskaidrojumos policijai norādījis, ka *S.S.* viņu situsi ar dūri trīs reizes pa vēderu un tad ar dūri pa galvu un pa zodu, kā arī teikusi, lai turas pa gabalu no viņas bērniem. *E.V.M.* draugi *R.M.P.* un *U.S.* arī paskaidrojuši, ka *S.S.* situsi *E.V.M.* divas reizes pa galvu un trīs reizes pa vēderu.

[3.2] No procesa dalībnieku paskaidrojumiem tiesas sēdē un *S.S.* iesniegtajiem dokumentiem secināms, ka ir notikuši konflikti starp *E.V.M.* un *S.S.* dēlu *A.S.*, un līdz ar to arī *S.S.* un *E.V.M.* vecākiem ir nesaskaņas saistībā ar bērnu audzināšanu.

[3.3] Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 167.pantā noteikta administratīvā atbildība par sīko huligānismu, proti, lamāšanos ar necenzētiem vārdiem sabiedriskās vietās, apvainojošu uzmākšanos un citām tamlīdzīgām darbībām, kas traucē sabiedrisko mieru un kārtību. Ar jēdzienu „huligānisms” tiek saprasta tīša sabiedriskās kārtības pārkāpšana un necieņas izrādīšana sabiedrībai, kas izpaužas saistošu noteikumu un vispārpieņemto tikumisko normu demonstratīvā ignorēšanā, sabiedriskā miera, iestāžu, uzņēmumu un organizāciju darbības, sabiedriskā transporta traucēšanā un tamlīdzīgās darbībās. Savukārt sabiedriskā kārtība ir tiesību normām un sadzīves noteikumiem atbilstoša kārtība sabiedrībā, kas nodrošina iestāžu, uzņēmumu un organizāciju darbību, cilvēku mierīgu dzīvi, darbu, atpūtu, kā arī īpašuma un citu tiesību un interešu aizsardzību. No minētā secināms – lai nodarījumu kvalificētu kā sīko huligānismu, ir jākonstatē, ka persona veic darbību, kas dezorganizē noteiktu sabiedrisko kārtību, traucē sabiedrisko mieru.

[3.4] *S.S.* darbību mērķis 2005.gada 4.maijā bija aizstāvēt savu dēlu *A.L.* *E.V.M.*, ieraugot nākam *S.S.*, saprata, ka viņa dodas pie *E.V.M.* sakarā ar *A.L.* kritienu no velosipēda, un bēga. Ņemot vērā pastāvošos konfliktus starp *E.V.M.* un *S.S.* bērniem, kā arī viņu vecākiem, un to, ka notikuma aculiecinieki ir *E.V.M.* draugi, ir apšaubāms *E.V.M.*, *R.M.P.* un *U.S.* norādītais, ka *S.S.* situsi *E.V.M.* pa galvu un vēderu. Šaubas rada apstākļi, ka *E.V.M.* nav nodarīti miesas bojājumi, jo pieaugušam cilvēkam, sitot 11 gadus vecu bērnu ar dūri par vēderu, galvu un zodu, nav iespējams nenodarīt vismaz vieglus miesas bojājumus. *E.V.M.* māte norāda, ka *E.V.M.* nav nodarīti miesas bojājumi, tikai bijis apsārtums uz sejas kreisā vaiga. Savukārt Ventspils tiesā gan *E.V.M.*, gan viņa māte jau min, ka esot bijusi noskrāpēta auss. Šāds fakts iepriekš, sniedzot paskaidrojumus policijā, nav ticis pieminēts.

[3.5] *E.V.M.* mātes iesniegums Ventspils pilsētas un rajona policijas pārvaldē saņemts 2005.gada 5.maijā, bet administratīvā pārkāpuma protokols sastādīts tikai 2005.gada 3.jūnijā, t.i., gandrīz mēnesi pēc iesnieguma saņemšanas. Lietas materiālos nav lēmuma par lietvedības uzsākšanu. Līdz ar to secināms, ka ir pārkāpts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 238.¹pantā noteiktais termiņš administratīvā pārkāpuma lietas ierosināšanai.

[3.6] Nav strīda par to, ka incidents starp *S.S.* un *E.V.M.* notika uz ielas pie bērnu dārza [..], kas ir uzskatāma par sabiedrisku vietu. Nav strīda par to, ka *S.S.* nelietoja necenzētus vārdus un ka attiecību noskaidrošanu starp *S.S.* un *E.V.M.* redzēja citas personas – *E.V.M.* draugi. Līdz ar to noskaidrojams, vai *S.S.* darbības ir kvalificējamas kā apvainojoša uzmākšanās un citas tamlīdzīgām darbības, kas traucē sabiedrisko mieru un kārtību. *S.S.*

darbību mērķis bija aizstāvēt savu dēlu *A.L.*. *S.S.* vērsās tieši pret nepilngadīgo *E.V.M.*, kura darbību rezultātā *A.L.* bija nokritis no velosipēda. Līdz ar to nav pamata atzīt, ka *S.S.* rīkojās huligānisku motīvu vadīta un traucēja sabiedrisko mieru un kārtību Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 167.panta izpratnē. *S.S.* darbības vērstas tieši pret *E.V.M.*, nevis sabiedrisko kārtību.

[3.7] Lietā nav konstatējamas administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmes – administratīvā pārkāpuma objekts (sabiedrisko interešu – miera un kārtības – apdraudējums) un objektīvā puse (darbības, kas traucē sabiedrisko mieru un kārtību). Tādējādi ir pamats izbeigt tiesvedību administratīvā pārkāpuma lietā, pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 239.panta 1.punktu.

[4] *E.V.M.* likumiskais pārstāvis *V.M.* par Administratīvās apgabaltiesas 2006.gada 30.jūnija spriedumu ir iesniedzis kasācijas sūdzību, lūdzot spriedumu atcelt un nodot lietu jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesai. Kasācijas sūdzība pamatota ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[4.1] Tiesas spriedumā ir pretrunas starp konstatētajiem faktiem un motivāciju, kas vērtējams kā patvaļas aizlieguma principa pārkāpums. Proti, tiesa vienlaicīgi gan noliedz, gan apstiprina miesas bojājumu iespējamību, kas varētu būt nodarīti, *S.S.* sitot *E.V.M.*. Turklāt tiesa nenoliedz, ka incidents notika uz ielas, kas ir sabiedriska vieta, un ka *S.S.* lamājās aculiecinieku *R.M.P.* un *U.S.* klātbūtnē necenzētiem vārdiem, taču tiesa nevērtē šīs darbības kā huligāniskas.

[4.2] Tiesa pārkāpusi procesuālā taisnīguma principu. Spriedumā aprakstīti tikai *S.S.* argumenti, savukārt *E.V.M.* likumiskā pārstāvja attieksme pret apelācijas sūdzību atspoguļota ar vārdiem „apelācijas sūdzība ir nepamatota”. Tādējādi, rakstot spriedumu, nav ņemti vērā *E.V.M.* likumiskā pārstāvja argumenti.

[4.3] Tiesa nepamatoti secina, ka pārkāpts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 238.¹pantā noteiktais termiņš administratīvā pārkāpuma lietas ierosināšanai. Iesniegums par pārkāpuma faktu Ventspils pilsētas un rajona policijas pārvaldē tika iesniegts 2005.gada 5.maijā. Saskaņā ar Latvijas Kriminālprocesa kodeksa 109.pantu lēmums par pieteikuma virzību jāpieņem ne vēlāk kā trīsdesmit dienās. Likumā paredzētajā termiņā tika pieņemts lēmums par atteikšanos ierosināt krimināllietu, un pēc tam materiāli, nekavējoties sastādot administratīvā pārkāpuma protokolu, tika nosūtīti Ventspils tiesai.

[4.4] Tiesa nepareizi interpretē Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 167.pantu, atzīstot, ka *S.S.* darbības vērstas tieši pret *E.V.M.*, nevis sabiedrisko kārtību.

[4.5] Tiesa nav ievērojusi Bērnu tiesību aizsardzības likuma 9.pantu, kurā noteikts, ka bērnam ir tiesības uz personas neaizskaramību. Tāpat pārkāpta arī minētā likuma 24.panta sestā daļa, kurā noteikts vecāku pienākums neatstāt bērnu līdz septiņu gadu vecumam bez pieaugušo vai personu, ne jaunāku par 13 gadiem, klātbūtnes.

[5] *S.S.* un *E.V.M.* likumiskais pārstāvis *V.M.* ir rakstveidā izteikuši piekrišanu lietas izskatīšanai rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[6] Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 347.panta pirmajai daļai tiesa, izskatot lietu kasācijas kārtībā, pārbauda lietā esošā sprieduma tiesiskumu pārsūdzētajā daļā attiecībā uz administratīvā procesa dalībnieku, kurš spriedumu pārsūdzējis, un argumentus, kuri minēti kasācijas sūdzībā. Turklāt atbilstoši šā likuma 325.pantam kasācijas instances tiesas kompetencē ir pārbaudīt, vai apelācijas instances tiesa, izskatot lietu, nav pārsniegusi savas kompetences robežas un vai nav pārkāpusi procesuālo vai materiālo tiesību normas.

[7] Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 167.pantā, pēc kura pie administratīvās atbildības saukta *S.S.*, ir paredzēta atbildība par sīko huligānismu, tas ir, lamāšanos ar necenzētiem vārdiem sabiedriskās vietās, apvainojošu uzmākšanos un citām tamlīdzīgām darbībām, kas traucē sabiedrisko mieru un kārtību. Minētā tiesību norma ir ietverta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 13.nodaļā, kurā paredzēta atbildība par administratīvajiem pārkāpumiem, kas apdraud sabiedrisko kārtību. Tādējādi gan Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 167.panta formulējums, gan tā atrašanās kodeksa 13.nodaļā liecina, ka sīkā huligānisma kā administratīvā pārkāpuma objekts ir sabiedriskais miers un kārtība, bet objektīvā puse – darbības, kas vērstas uz sabiedriskā miera un kārtības traucēšanu. Gadījumā, ja netiek konstatēta kāda no minētajām administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmēm, nav pamata personu saukt pie administratīvās atbildības.

Senāta Administratīvo lietu departaments atzīst, ka, vērtējot minētā administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmes, ir izmantojama Senāta Krimināllietu departamenta judikatūra, kas saistīta ar personu saukšanu pie kriminālatbildības par huligānismu pēc Krimināllikuma 231.panta. Minētajā tiesību normā huligānisms definēts kā rupja sabiedriskā miera traucēšana, kas izpaužas acīmredzamā necieņā pret sabiedrību vai bezkaunībā, ignorējot vispārpieņemtās uzvedības normas un traucējot cilvēku mieru, iestāžu vai uzņēmumu (uzņēmējsabiedrību) vai organizāciju darbu. Tādējādi arī huligānisms kā noziedzīgs nodarījums apdraud sabiedrisko

kārtību un mieru, tikai atšķirībā no sīkā huligānisma minētais apdraudējums izpaužas rupjā veidā.

[8] Administratīvā apgabaltiesa secinājusi, ka lietā nav konstatējamā administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmes – administratīvā pārkāpuma objekts un objektīvā puse. Proti, nav pamata atzīt, ka S.S. rīkojusies huligānisku motīvu vadīta un traucējusi sabiedrisko mieru un kārtību, jo S.S. darbības tikušas vērstas tieši pret E.V.M., nevis sabiedrisko kārtību. Līdz ar to apgabaltiesa atzinusi, ka ir pamats izbeigt tiesvedību administratīvā pārkāpuma lietā, pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 239.panta 1.punktu. Savukārt kasācijas sūdzības iesniedzēja ieskatā Administratīvā apgabaltiesa tādējādi ir nepareizi interpretējusi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 167.pantu.

Senāta Administratīvo lietu departaments atzīst, ka Administratīvā apgabaltiesa Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 167.pantu ir interpretējusi pareizi. Nav pamatots kasācijas sūdzības arguments, ka vēršanās pret sabiedrības locekli sabiedriskā vietā citu personu klātbūtnē neapšaubāmi liecina par sabiedriskā miera un kārtības traucēšanu. Apgabaltiesa, izbeidzot tiesvedību administratīvā pārkāpuma lietā, pamatoti ir ņēmusi vērā turpmāk norādītos konkrētās lietas apstākļus.

Administratīvā apgabaltiesa konstatējusi, ka starp S.S. un E.V.M. vecākiem ir ilgstošas, naidīgas attiecības, kas saistītas ar konfliktiem starp viņu bērniem. Atbilstoši Senāta Krimināllietu departamenta judikatūrai ilgstošas un naidīgas attiecības ir pamats atzīt, ka persona nav izdarījusi huligānismu (*sk. Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2004.gada 9.marta lēmumu lietā Nr.SKK-116*). Ilgstošās un naidīgās attiecības starp S.S. un E.V.M. vecākiem liecina, ka S.S. darbības nebija vērstas uz sabiedriskā miera un kārtības traucēšanu, bet gan pret E.V.M.. Proti, S.S. nodoms, kā to pamatoti atzinusi apgabaltiesa, bija aizstāvēt savu dēlu. Tādējādi S.S. darbības izriet no ilgstošajām, naidīgajām attiecībām ar E.V.M. vecākiem, kuru pamatā ir konflikti starp S.S. bērniem un E.V.M..

Papildus minētajam, ka S.S. nodoms bija aizstāvēt savu dēlu un ka viņas darbības nebija vērstas pret sabiedriskā miera un kārtības traucēšanu, Administratīvā apgabaltiesa nav konstatējusi, ka sabiedriskais miers un kārtība tiešām tika apdraudēta. Apgabaltiesa konstatējusi, ka notikumam starp S.S. un E.V.M. bija divi liecinieki – R.M.P. un U.S.. Tomēr no apgabaltiesas nodibinātajiem faktiskajiem apstākļiem izriet, ka R.M.P. un U.S. paši bija notikuma dalībnieki. Kā atzinis Senāta Krimināllietu departaments, nav pamata uzskatīt, ka ticis traucēts sabiedriskais miers un kārtība, ja notikumu redzējuši tikai notikuma dalībnieki (*sk. Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2003.gada 27.maija lēmumu lietā Nr.SKK-304*). Tā kā apgabaltiesa nav konstatējusi, ka bez R.M.P. un U.S. notikumu būtu

redzējušas vēl kādas citas personas, tad apstāklim, ka notikums noticis sabiedriskā vietā konkrētajā gadījumā nav izšķirošas nozīmes. Uz to, ka notikumu būtu redzējušas citas personas, nav norādījuši arī procesa dalībnieki.

Izvērtējot iepriekš minētos apstākļus kopumā, Administratīvā apgabaltiesa pareizi secinājusi, ka nav konstatējamas sīkā huligānisma sastāva pazīmes, tāpēc pamatoti izbeigusi tiesvedību administratīvā pārkāpuma lietā.

[9] Kasācijas sūdzībā norādīts, ka Administratīvā apgabaltiesa pārkāpusi patvaļas aizlieguma principu, jo spriedumā vērojamas pretrunas starp faktiskajiem apstākļiem un sprieduma motivāciju.

Senāta Administratīvo lietu departamenta ieskatā apgabaltiesas spriedumā nav pretrunu. Pirmkārt, apgabaltiesa sprieduma 8.punktā nepārprotami norādījusi, ka *E.V.M.* miesas bojājumi nav nodarīti, turklāt apgabaltiesa nav pieļāvusi miesas bojājumu nodarīšanas iespējamību. Otrkārt, notikuma norise sabiedriskā vietā pati par sevi neliecina, ka ticis traucēts sabiedriskais miers un kārtība (*sk. papildus šā sprieduma 8.punktu*). Treškārt, pretēji kasācijas sūdzībā minētajam apgabaltiesa sprieduma 10.punktā norādījusi, ka *S.S.* nelamājās necenzētiem vārdiem. Līdz ar to aplūkojamais kasācijas sūdzības arguments nav pamatots.

[10] Senāta Administratīvo lietu departaments nepiekrīt kasācijas sūdzības argumentam, ka Administratīvā apgabaltiesa pārkāpusi procesuālā taisnīguma principu, nepietiekami atspoguļojot *E.V.M.* likumiskā pārstāvja argumentus. Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 251.panta ceturto daļu sprieduma aprakstošajā daļā norāda pieteicēja prasījumus un atbildētāja iebildumus, kā arī administratīvā procesa dalībnieku sniegto paskaidrojumu būtību. Konkrētajā gadījumā Administratīvā apgabaltiesa sprieduma aprakstošajā daļā ir norādījusi administratīvā pārkāpuma protokola, Ventspils rajona tiesas tiesneses lēmuma, kā arī pie administratīvās atbildības saucamās personas *S.S.* apelācijas sūdzības argumentu izklāstu. Cietušā *E.V.M.* likumiskā pārstāvja argumenti apgabaltiesas spriedumā nav norādīti, jo paskaidrojumus par *S.S.* apelācijas sūdzību cietušā likumiskais pārstāvis nav iesniedzis. Tāpat apgabaltiesas spriedumā norādīta *S.S.* un *E.V.M.* likumiskā pārstāvja tiesas sēdē sniegto paskaidrojumu būtība – ka *S.S.* uztur apelācijas sūdzību, pamatojoties uz tajā norādītajiem argumentiem, bet cietušā likumiskais pārstāvis apelācijas sūdzību atzīst par nepamatotu. Tādējādi Senāta Administratīvo lietu departamenta ieskatā apgabaltiesas sprieduma aprakstošā daļa atbilst Administratīvā procesa likuma 251.panta ceturtnās daļas prasībām.

Procesuālā taisnīguma princips, uz kura pārkāpumu atsaucas kasācijas sūdzības iesniedzējs, paredz, ka tiesa, pieņemot lēmumus, ievēro objektivitāti un dod procesa

dalībniekiem pienācīgu iespēju izteikt savu viedokli un iesniegt pierādījumus. Apgabaltiesa minēto principu nav pārkāpusi, jo nav pamata uzskatīt, ka *E.V.M.* likumiskajam pārstāvim bijusi liegta iespēja pienācīgi izteikt savu viedokli un iesniegt pierādījumus. Kasācijas sūdzībā norādīts, ka apgabaltiesa, rakstot spriedumu, nav ņēmusi vērā *E.V.M.* likumiskā pārstāvja argumentus. Tomēr kasācijas sūdzības iesniedzējs nav paskaidrojis, konkrēti kurus argumentus apgabaltiesa nav ņēmusi vērā. Senāta administratīvo lietu departamenta ieskatā apgabaltiesa ir izvērtējusi visus būtiskos administratīvā procesa dalībnieku argumentus un taisījusi pamatotu spriedumu.

[11] Administratīvā apgabaltiesa spriedumā norādījusi, ka ir pārkāpts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 238.¹pantā noteiktais termiņš administratīvā pārkāpuma lietas ierosināšanai. Minētais secinājums uzskatāms par *obiter dictum* jeb cita starpā izteiktu apsvērumu, kas nav ietekmējis spriedumu pēc būtības. Proti, tiesvedība administratīvajā lietā ir izbeigta, pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 239.panta 1.punktu, jo lietā nav konstatēts administratīvā pārkāpuma sastāvs. Līdz ar to kasācijas sūdzības argumentu par to, ka apgabaltiesa nepamatoti konstatējusi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 238.¹pantā noteiktā termiņa pārkāpumu, Senāta Administratīvo lietu departaments atzīst par nebūtisku un tāpēc to nevērtē.

[12] Nepamatots ir kasācijas sūdzības arguments par Bērnu tiesību aizsardzības likuma 9.panta un 24.panta sestās daļas ievērošanu. Minētās tiesību normas noteic, ka bērnam ir tiesības uz privāto dzīvi, dzīvojamās telpas un korespondences noslēpumu, personas neaizskaramību un brīvību; ka pret bērnu nedrīkst izturēties cietsirdīgi, nedrīkst viņu mocīt un fiziski sodīt, aizskart viņa cieņu un godu; ka vecāku pienākums ir neatstāt bērnu līdz septiņu gadu vecumam bez pieaugušo vai personu, ne jaunāku par 13 gadiem, klātbūtnes.

Senāta Administratīvo lietu departamenta ieskatā Administratīvā apgabaltiesa ir taisījusi motivētu spriedumu savas kompetences ietvaros. Apgabaltiesai, izskatot konkrēto administratīvā pārkāpuma lietu, nebija jānoskaidro un jāvērtē faktiskie apstākļi, kas saistīti ar bērnu uzraudzību un viņu privāto dzīvi. Savukārt tos faktiskos apstākļus, kas saistīti ar bērna personas neaizskaramību, apgabaltiesa ir pienācīgi noskaidrojusi un vērtējusi tādā apjomā, kāds nepieciešams, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu par *S.S.* saukšanu pie administratīvās atbildības par sīko huligānismu.

[13] Ievērojot iepriekš minēto, Senāta Administratīvo lietu departaments atzīst, ka Administratīvās apgabaltiesas spriedums ir tiesisks un pamatots, bet kasācijas sūdzība ir noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 348.panta 1.punktu un 351.pantu, Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments

n o s p r i e d a

Atstāt negrozītu Administratīvās apgabaltiesas 2006.gada 30.jūnija spriedumu, bet *E.V.M.* likumiskā pārstāvja *V.M.* kasācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams.

Priekšsēdētāja

senatore

D.Mita

senatore

V.Krūmiņa

senators

N.Salienieks